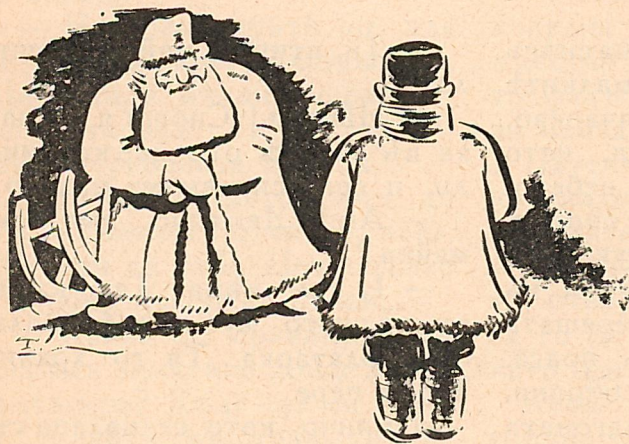

Дамянчо погледна — пепеливото врабче. Пакъ се зави и заспа. Но като заспа, нѣкой го хвана за ржката, съ която гребѣше кашата, и го поведе по единъ пжтъ. Отгоре вали ситно, ситно, като че ли нѣкой сѣеше брашно надъ земята. Изведнажъ една шейна се задава. Звънчета чуруликать. Въ шейната старецъ съ дълга рунтава брада.

— Стой, дѣдо Коледо! — вика този, дето водѣше Дамянча. Спира шейната.

— Дай едно конче и единъ фйтонъ за Дамянча!

— За Дамянча ли — не давамъ! Цѣла вечеръ на прозореца му чука едно пепеливо врабче, а той лапа каша и не го поглежда.

Едно мѣнисто пада отъ Дамянча и чукъ — на земята.

Оня, незнайниятъ, го поглежда — Дамянчова сълза.

— Чукъ, чукъ, чукъ! — пакъ нѣкой почука.

Дамянчо се пробуди. Отвори очи. На прозореца чукаше пепеливото врабче. Той потърка очи. Стана му много мжчно. Надигна се и на прѣсти се приближи до прозореца.

Баба Златарица хъркаше край огнището, като мързелива котка. А на пукнатия капакъ на гърнето блещукаха очилата ѝ. Тамъ ги оставяше тя.

Дамянчо отвори прозореца, взе врабчето, но краката му бѣха замръзнали. Той заплака. Ситни сълзи закапаха въ краката на пепеливото врабче. Той го цѣлуваше и плачеше.

Сълзитъ стопиха ледената корица, която бѣше защипала краката. Дамянчо го прегърна и когато пакъ прескачаше баба Златарица, заклепа старото клепало навънъ. Той бързо се гушна въ чергата, защото по това време дѣдо Коледа минаваше, тѣй знаеше Дамянчо.

Баба Златарица се надигна. Прекръсти се. Въ това време нѣщо изпѣ изъ чергата на Дамянча: